

Vnanje države. Magjarska železna vojna ladja na Donavi se je približala trdnjavi v Belemgradu; srbski vojak, ki je na straži stal, to videvši vstrelil na ladjo, to je poveljnika tako razdražilo, da je pozval drugo ladjo, se postavil pred Beligrad, da bi v mesto začel streljati; toda pri drugem strelu je bomba razletela nazaj v ladjo, vnela več granat, usmrtila 2 vojaka in ranila 13 ljudi; ladji ste morali nazaj — brez uspeha; Srbi so sicer prosili za odpuščanje; a Magjari se vendar jezijo, da so se sami sebe postreljali in ranili. — Nemški cesar obhaja 70letnico svoje vojaške službe, ker je že l. 1813. kot oficir služil zoper Francoze. — Francozi močne priprave delajo za razstavo v Parizu l. 1878. in se posmehujejo pruskim Nemcem, ki se razstave nečejo udeležiti. Pravijo: o ubogi Nemci, od nas ste naropali 5 milijard, a sedaj nimate par tisoč goldinarjev za razstavo! — Na Italijanskem so naložili novo dačo na loterijo; za vsako „reškonto“ se plača 5 soldov davka. — Na Angleškem razsaja strašna burja; 150 ladjij je razbitih in više 350 ljudi utonjenih. — V severni Ameriki je na železnici vlak smuknil črez nasip 12 sežnjev visoko v globoko reko pri jezeru Erijskem; 200 ljudi je mrtvih in ranjenih. — V Japonskem, ki je še za Kitajskim, je nastala huda revolucija, uporniki so ubili 5000 vojakov pagan-skemu cesarju.

Turške homatije vendarle brez zopetne vojske ne bodo končane; sedaj pa bodo tudi Rusi prijeli ošabnega Turka. Premirje z Srbi in Črnogorci se je podaljšalo do 1. marca, ali mogoče je, da pride še poprej do krvavega klanja. Evropski ministri in poslanci so se v Carigradu zbrali in sklenoli, sultanu nasvetovati, kako ima svojim kristijanskim podložnikom pravičen biti in jim bremena polajšati zlasti Hercegovincem, Bosnijakom in Bolgarom; toda sultan je pozval novega velikega — vezirja zvičajnega Midhat-pašo, ki je skrpal neko ustavo ali „verfassung“, z državnimi poslanci, ki so pa tako razdeljeni, da bo 5 milijonov mohamedanov celó lahko po postavah strahovalo 15 milijonov kristijanov. Midhat-paša je poslance zavrnil na novo ustavo, češ, da so kristijani sedaj Turkom jednakopravni in je odbil vse nasvete. Ta udarec po nosu je poslance močno razžalil in hočejo Carigrad zapustiti; če se to zgodi, potem je vojska toliko kakor gotova. Sicer pa so tudi Turki močno jezni, da se Evropejci vtikajo v turške zadeve in želijo boj posebno zoper — Ruse. Novine pravijo, da pa ta turški pogum le odtod izvira, ker so Angleži in še neka druga vlada (?) obljubili skrivno pomoč. To je verjetno, ker je angleško brodogve že šlo v grško mesto Pirej in ga žuga postreljati, če bi Grki hotli udariti na Turka. Ali Grki se ne dajo plašiti in orožajo 120.000 mož. V Bosniji zbirajo Turki 3000 novincev za redno vojno in 10 regimentov bašibozukov; v Srbiji nimajo več nego 22.000, kojim zamorejo Srbi 74.000 nasproti postaviti; vse druge vojske zenejo Turki

zoper Ruse in imajo prav; ti jim bodo smrtni udarec dali. Ruski poveljnik veliki knez Nikolaj je 19. dec. 3 ure v groznem mrazu jezdil in vojake ogledoval, se prehladil in zbolel, a sedaj mu je zopet bolje. Turkoljubi so po svetu raznesli, da je ruska vojna slaba. To je laž; samo ruska južna vojna Nikolajeva je bila 26. dec. vsa zbrana in šteje 270.000 pešcev, 12.000 konjenikov in 245 kanonov, rezerva je 40.000 mož močna in na poti je sedaj 22.000 mož ruske garde, najlepših vojakov. Mraz je silen in vsak vojak dobi na den 2 kupci žganja, vsak ima svoj kožuh. Tako je sedaj in do 1. marca bo vojna še bolj močna in uredjena. Turkoljubi bodo še debelo gledali!

Za poduk in kratek čas.

Iz Maribora v Solčavo in savinjsko dolino.

V. Preden smo prišli do podružnice sv. Lenarta, morali smo še nekoliko strahu pokusiti. Pot je namreč držala skozi pašnik, kder je pri lesi stala sita živina, med njo pa močan bik z kodrasto glavo. Voditelj nam rahlo pošepče, da se biku naj ognemo, ker je hudobna žival in da mu je nedavno sam težavno ušel. Komaj smo njegove svarilne besede zaslišali, hajdi, smo vsi urno poskakali črez plot; bik pa je z očmi srdito vsekaval za nami, kakor da bi mu bilo neljubo, da se nismo hotli poskušati z njegovimi rogli. Sedaj smo obstali pred cerkvico sv. Lenarta; den je bil popolnem jasen, solnce je žgeče pripekalo, potili se smo, da smo bili mokri, kakor miši, ke-dar mlako preplavajo. Utrujeni se posadimo pred mežnarijo na zelena tla in si gasimo silno žejo z planinsko vodo, ki je v srebrnih trakih po lesenem žlebu blizu nas mimo tekala. Toda sedaj še le zagledamo borovo brado visečo raz mežnarijine stene, ki je značila, da je mežnar včasih tudi krčmar. Sedaj nam res prinese polič starega vina po 32 kr. in polič novega, ki ga je točil po 28 kr. Planincanje se držijo stare mere, nove še ne poznajo do čista; toliko pa jo vendar že poznajo, da pravijo, da stara mera bolje zda. Imajo popolnem prav. Kupci, prejemniki so pri novi meri in vagi pogosto na slabšem. Ko smo krčmarja poprašali, od kod ima vino, nam je odgovoril, da iz Maribora. In res, vino je imelo okus, kakoršnega mu v Mariboru sedanji najnovejši in večji-del iz tujih krajev prišedši vinski barantaši dajejo; ti sicer pravijo, da lepšajo vino po najumnišem kletarstvu, a nam se zdi, da ga le — kazijo in našem vinu dobro ime pačijo. Kakor v Mariboru ni dobiti pravega dobrega vina skoro v nobeni krčmi ne, tako tudi povsod stari prejemniki vina na Koroškem tožijo, da se iz Maribora dobivlja čedalje bolj čudno vinsko blago, kakoršnega nekdanji tržci Breg, Stražil itd. nikoli niso razpošljali. Zato bo treba, da se prejemniki začno gla-siti pri vinogradarjih samih bolj, kakor pa pri

velikih vinskih tčjih. Nekoliko okrepčani se vzdignemo ter se podamo cerkvice ogledovat. Prvo kar ogledovalca v oči dirne, je železna veriga potegnjena po zunanji steni, potem pa številne podkove pribite po cerkvenih vratih. Veriga pomeni nebesko pomoč, koje sv. Lenart donša nedolžnim jetnikom, podkove pa spominjajo, da so nekaj tudi po teh krajih pustošili turški kot blisk hitri konjeniki. Cerkev sama je uboga, znotraj vsa vlažna in z zelenim plesnivcem prevlečena, torej za hišo božjo malo pristojna. To menda tudi mežnar priznava, ker jo rabi za hladno klet in v njo postavlja sklade z mlekom in smeteno; tudi kibla ali tunja z zabelo ali zaseko je bila zraven. O cerkvenih miših je pravoč, da pogosto stradajo; no, tem pri sv. Lenartu se dobro godi! Zapustivši cerkvico prišli smo najprvle do studenca, o katerem pravijo, da ga je ljubljanski škof Hren mimo gredé blagoslovil; vodo ima res posebno dobro. Na poti dalje naprej smo še tu pa tam našli kak debel mecesen, ali redko bili so sejani, večidel bil je gozd le samo drobičje. Preplazivši še jeden brežič stali smo planini na hrbtu, 4499 črevljev visoko nad morjem. Po vrhu planine se vije borna cesta, ki dela mejo med Koroško in Štajersko. Tukaj stegnem svojo desnico in njo pruzim tovarišu, ki je stopal kaj urno na strani, in tako sva si iz Koroškega na Štajersko črez mejo segnola v roke.

Sedaj storimo še nekoliko stopinj in pred oči se nam prikažejo belo-sive solčavske planine. Obsevalo jih je prelepo rumeno solnce, svitale se so v zlatej bliščobi. Kakor tili duhovi so se spinjale v modre visočine neizmerno lepega, čistega neba. Stale so te goličave pred nami, kakor da bi jim za ves svet ne bilo čista nič mar; še ljubeznjive zelenjave ne trpijo na sebi, neobčutne za drug svet kažejo mu ponosno svoja gola rebra; še sneg, ki na njih pada, otriasajo raz sebe v grozne globočine, kder malo kedaj popolnem skopni. Ojstrica je 7426 črevljev visoka in je dobila res primerno ime, nje hrbtišče je najbolj ojstro; sosedna njej Rinka se spinja še više v nebo, namreč 8082 črevljev, vendar njena glava je bolj širna in debela od drugih; divje koze skakljajo po visokem pečevju, toda pravijo, da jih je vedno menje videti; preveč jih lovcí nadlegujejo; lepa je tudi Braua, Sedlo, Baba, Škarje in druge veličastne gore. Dolgo smo strmeli in gledali ta čudni skalni svet, potem pa smo začeli doli korakati proti podružnici sv. Duha, ki že pripada Solčavi. Mala cerkva je čedno opravljena in okinčana in ima tudi male orgle. Stoji na prijaznem prostoru, vendar še visoko na planini. Sedaj se nam je pot močno nagnila; bilo je, kakor da bi po strehi hodili; steza je ozka, tu pa tam z grmovjem zaraščena ter je dolgo držala tik groznih prepadov. Ko bi le jedenkrat krivo stopil, zvrnil bi se v neznan globočino in se razbil. Zato mi je sicer živahni jezik omolknil, oči niso nikamor pogledale,

le na stopinje prednikove so varno pasile, dokler nismo prišli v dolino, kder prelepa Savinja kaj bistro šumi. Domači g. kaplan so mi pravili, da po letu na poti, po kateri smo v dolino prišli, gad za godom poležava in se na solncu greje. Pred človekom se na stran pomikavljajo, hudobni niso, ako jih nikdo ne razdraži. Hodili smo še nekaj časa kraj šumeče Savinje, potem zagledali rudeč zvonik in kmalu bili smo v — Solčavi.

(Dalje prih.)

Smešničar I. Velikanska Donava in rib bogata Tisa ste se razlili po neizmerni ogerski planjavi ter spečega zajčeka nemilo vzbudili. Zajček v sili spleže na vejevno drevo, pod katerim je spal. Drugi den ga iz vasi zagleda nek. Magjar in sklene zajca živega vloviti. Zasede čolnič in se pelja po zajca. Toda, ko je Magjar po jedni strani plezal na drevo, je na drugi zajček iz drevesa skočil v čolnič in se po valovih srečno odpeljal zapustivši nesrečnega Magjara namesto sebe na drevesu!

Razne stvari.

(Oblika „Slov. Gosp.“) hoče nekdo v Sevnici pri Savi imeti spremenjeno tako, da bi postal „Slovincu“ podoben. To mislimo nikakor ne kaže, sicer pa ima tukaj odločiti občni zbor tiskovnega društva.

(Borovlje na Koroškem) bile so v velikej nevarnosti do tal pogoreti, k sreči se je ogenj še o pravem času ukrotil. Pogorel je samo pek.

(Petrolej) so neki sleparji nalašč gledé cene visoko nagnali z lažni, da je v severni Ameriki petroleja zmanjkalo; sedaj velja zopet 36 fl.

(Stekel pes) je iz Celja bežal mimo Vojnika naprej, pse in kokoši na poti trgal in 8 ljudi ugriznil. Še le v Doberni so ga ustrelili. Ljudje so si v strahih nevedoči, kaj se bo z ugrizjenimi reveži zgodilo.

(100 let) star je postal avstrijski zdravnik dr. Lederer, ki pa sedaj v Saksonskem živi. Mož je še tako čvrst, da je te dni nekomu zlomljeno roko vravnoval.

(Za šolo v Planini) so svitli cesar darovali 300 gl.

(Sprememba v lavantinski škofiji.) Č. g. M. Šket je postal provizor na Polzeli. — Kaplanija v Smartnu pri Šaleku ostane začasno izpraznjena.

(Za družbo duhovnikov) so vplačali čč. gg.: Erjavce, Terjašek, Vraz Ivan, Slanič, Bezjak (ustn. dopl.), Arzenšek, Stanjko, Korošec, Feichtinger, Sovič po 11 gl.; — Geč 2 gl., Naprodnik 2 gl., Kocuvan 2 fl., Brglez 1 fl., Napotnik 1 fl.

(Dražbe) v tretje 9. jan. Matija Just v Stranica 892 fl. 10. jan. Jož. Ostruh v Zlakovi 1400 fl. Matija Spes v Staremslemenu 575 fl. 11. jan. Jožef Jereb v Stranica 6095 fl. Jozefa Murnik v Bistriči 8300 fl. 12. jan. Franc Lovrenčič v Račah 1960 fl. Alojz Hofbauer v Konjicah in Ana Bela v Tronkavi.